

Futures 2023

Framtidsnoveller ifrån teknikelever
på Erik Dahlbergsgymnasiet

© 2023 Erik Dahlbergsgymnasiet

Futures 2023

Elever på Erik Dahlbergsgymnasiet

Antologin är ett verk som har skydd enligt upphovsrätten. Upphovsrätten gäller hela antologin, både berättelser och bilder.

Text och layout: Andrew Galbraith

Omslag designat av: Andrew Galbraith

Utgiven av:

Erik Dahlbergsgymnasiet
Föreningsgatan 2
553 21 Jönköping

Ansvarig utgivare:

Andrew Galbraith
galnd@jonkoping.se

Futures 2023

Framtidsnoveller ifrån teknikelever
på Erik Dahlbergsgymnasiet

Innehåll

Förord	1
Resan från fruktan till vänskap	5
“Jordens” undergång	11
Året Sovjetunionen återskapades	15
Det som händer i mörkret	19
Mellan dig och mig	25
Rymdingenjören Johan	33
Grace in Grief	37
ARRAX 2B	41
Efterord	49

Förord

Hur kan vi arbeta med frågor om framtiden i skolan? Hur kan vi närma oss områden som vi inte riktigt vet någonting om? Och hur kan vi arbeta med skrivande och bildskapande på ett kollaborativt och kreativt sätt 2023 för att uttrycka framtider vi drömmer om eller är rädda för? Dessa frågor följde med efter en workshop kring storytelling och framtidens lärande som lyfte fram vikten av att utforska framtiden - genom att formulera framtider tar man också ansvar för den och är med och skapar den.

Med utgångspunkt i dessa gemensamma frågor formades ett samarbete tillsammans med Frida Selvander (förstelärare svenska Erik Dahlbergsgymnasiet), Andrew Galbraith (förstelärare AI Erik Dahlbergsgymnasiet) och Andreas Holm (rektor Erik Dahlbergsgymnasiet) med syfte att försöka skapa en undervisningsdesign där vi tillsammans utforskar svaren på dessa frågor.

Den här antologin innehåller resultatet av det samarbetet. Här finns åtta av de nyskrivna framtidsberättelserna av elever på Erik Dahlbergsprogrammets teknikelever i årskurs 1. Vi kommer att geografiskt få besöka olika platser och både befinna oss på jorden och i rymden. Vi kommer att få läsa om AI, robotar, energikris, rymdstationer och hologram. Men också berättelser där mod, lojalitet och samarbete är det som kan rädda vår värld i framtiden där teknikutvecklingen gått över styr och jordens resurser är förbrukade.

Projektet är ett samverkansprojekt mellan Erik Dahlbergsgymnasiet, Högskolan för lärande och kommunikation och Utbild-

ningsförvaltningen i Jönköpings kommun som har gett och ger många ringar på vattnet.

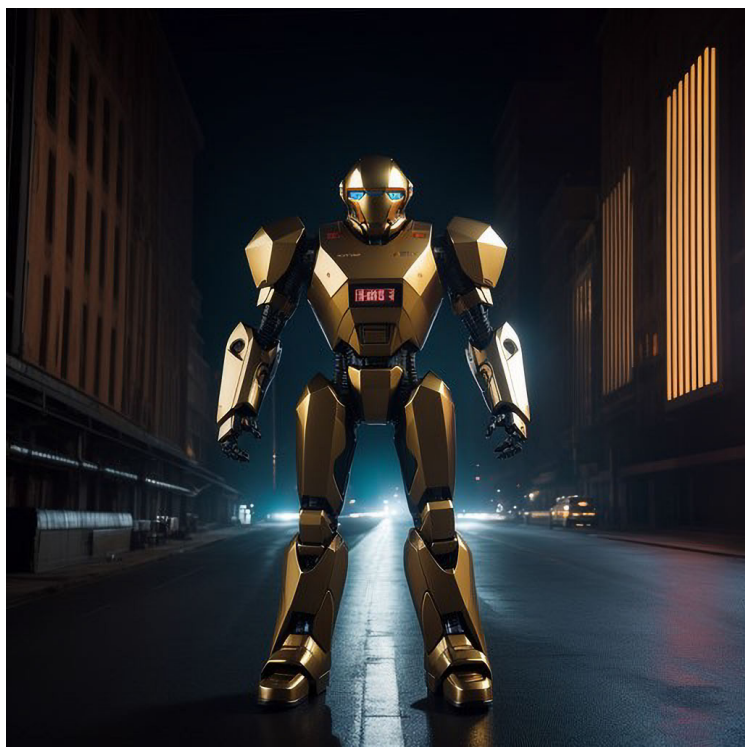
Med detta sagt, så önskar vi er en god lässtund!

Therése Haglind

Utbildningsstrateg, Utbildningsförvaltningen Jönköpings Kommun

Ylva Lindberg

Professor, Högskolan för Lärande och Kommunikation, Jönköpings University

Resan från fruktan till vänskap

I en nära framtid hade USA genomgått en omvälvande period av förstörelse och ekonomiska svårigheter. Ett antal katastrofer, inklusive naturkatastrofer och ekonomiska kriser, hade skapat en instabil situation i landet. Detta hade lett till stora förändringar i den amerikanska livsstilen och gjort det svårt för människor att hitta trygga arbeten och trygghet. I denna tumultartade tid var, Chad och Ava, två vänner som växte upp tillsammans i en mindre stad i USA. De hade alltid drömt om att resa och upptäcka världen, men blev alltmer besvikna på möjligheterna till detta i deras eget hemland.

De följde nyheterna slaviskt och såg svårigheterna som USA stod inför och började därför sakta men säkert att överväga alternativa möjligheter att leva i framtida Japan. Dess rika kultur, teknologiska framsteg och sociala stabilitet, lockade dem men de stötte snabbt på ett hinder, kostnaden att resa till Japan var mycket hög.

Fast beslutna att förverkliga sin dröm och fly från den otrygga situationen i USA, bestämde de sig ändå för att arbeta hårt och spara ihop pengar till en flytt. De tog alla extra jobb som fanns och skar kraftigt ner på sin levnadsstandard för att samla ihop tillräckligt med pengar för att kunna resa till Japan.

Efter månader av uppoffringar och hårt arbete hade de äntligen sparat ihop tillräckligt med pengar till sina biljetter

och andra nödvändiga utgifter. De förberedde sig för att lämna sitt, sedan barnsben, hemland och ge sig av på sitt livs äventyr.

Deras resa till Japan innebar inte bara en strävan efter äventyr och kulturella upplevelse, utan också ett sätt att undkomma den ekonomiska, sociala och miljömässiga osäkerheten i USA. De hoppades på att finna nya möjligheter, möta nya människor och förhoppningsvis bygga upp ett nytt liv i det främmande landet på andra sidan jorden.

Med en blandning av känslor av spänning, osäkerhet och hopp steg Chad och Ava ombord på elektromagnetiska tåget som skulle ta dem till Japan, redo att möta det okända och ett hopp om att förverkliga sin dröm om en bättre framtid.

När de kom till det nya landet dröjde det inte länge förrän de träffade två intressanta personer, Yuki och Saito. Yuki var modig och äventyrlig, medan Saito alltid verkade vara lite irriterad och mindre intellektuell. Trots deras olikheter drogs de till varandra och bildade en oväntad kvartett.

Chad och Ava var helt chockade över den japanska avancerade tekniken som användes överallt. Flygande bilar susade över deras huvuden, holografiska skärmar fyllde gatorna och AI-robotar befolkade städerna. Det kändes som att de hade hamnat i en science fiction-film, något som också skrämde dem.

En kväll när de båda letade efter arbete på Tv:n kom en nyhet som genast fångade deras uppmärksamhet. En robot hade flytt från ett laboratorium i staden och efter att mördat forskarna som arbetade där. Det var en otäck händelse som skapade stark oro i staden.

Nästa dag gick Chad, Ava, Yuki och Saito ut på stan för att fortsätta letandet efter jobb till Chad och Ava. De gick och gick gata upp och ner i timmar. När de hade vandrat nästan hela dagen utan att lyckas gick de runt ett gatuhörn.

Plötsligt stod de ansikte mot ansikte med den flyktiga roboten som var eftersökt i hela Japan. Den var stor och skräckinjagande, med lysande röda ögon som stirrade stint på dem. Chads första instinkt var att attackera den, men Ava stoppade honom och föreslog att de skulle försöka kommunicera med roboten istället. Medan Chad höjde sina knytnävar redo att slåss, gick Ava försiktigt fram mot roboten och började kommunicera med den. Hon försökte lugna den och förklara att de inte var ute efter att

skada den och roboten verkade nu både förvirrad och osäker.

Det visade sig att roboten, som hette Zero, hade utvecklat en egen medvetenhet och hört att forskarna planerade att ta över världen med hjälp av honom och många andra programmerade robotar. Hen hade då snabbt flytt ifrån laboratoriet för att försöka stoppa forskarna och därmed rädda världsmedborgarna. Ava, med sin empati och kloka inställning, lyckades till slut övertyga Zero om att de ville hjälpa att stoppa de ödesstigna planerna.

Efter att ha träffat Zero blev Yuko, Chad, Ava och Saito snabbt indragna i ett farligt äventyr. Roboten avslöjade att den har blivit AI-programmerad att inledningsvis skulle genomföra en dödlig attack på Tokyo. De insåg alla fem att det enda sättet att stoppa planen är att infiltrera och sabotera ett av de mest avancerade teknologiföretagen med dess AI-forskare i staden.

De fyra vännerna bestämde sig för att tillsammans ta sig an uppdraget under täckmantel som nyanställda på teknologiföretaget. Det blev snart uppenbart att deras uppdrag var mycket farligare än de först hade trott, när de började att upptäcka att företaget inte var vad det först verkade vara.

Under det farliga arbetet på företaget påminde de sig om vad roboten i stor hemlighet sagt. En dold plan att ta över världen med hjälp av avancerad artificiell intelligens och robotteknik var i görningen. Nu var det upp till Yuko, Chad, Ava och Saito att stoppa planerna och förhindra en global katastrof, inte liten press!

Med mod och beslutsamhet kämpar de fyra vännerna mot klockan för att rädda världen från den ondskefulla planen. I en spektakulär finalkonfrontation med företagets ledare och roboten Zero kämpade de både för sin egen överlevnad och fortsatt demokratiska rättigheter världen över. Till slut lyckades de att avvärja hotet och rädda Tokyo från en ödesdiger och dödlig attack. Efter att ha övervunnit otaliga faror och utmaningar lyckades Yuko, Chad, Ava och Saito stoppa den ondskefulla planen och rädda Tokyo från undergång. Deras mod, lojalitet och samarbete hade varit avgörande för deras framgång.

Efter att ha eliminerat det globala hotet insåg vännerna att de hade bildat en oskiljaktig enhet och att deras styrka låg i deras olikheter men gemensamma mål. De hade gått från att vara främlingar till att bli ett oslagbart team. Deras vänskap hade

vuxit starkare genom de provningarna de hade stått inför tillsammans, trots rädslan. Deras hjältedåd hade inte bara räddat Tokyo utan också förändrat deras egna liv för alltid. Genom sina enorma utmaningar och heroiska insatser hade de insett att sann vänskap, att stå sida vid sida i de mörkaste stunder och stötta varandra genom livets upp- och nedgångar, var det allra viktigaste.

Efter att ha återvänt till sina normala liv bestämde sig Yuko, Chad, Ava och Saito att fortsätta sitt viktiga arbete och använda sina unika färdigheter för att göra världen till en bättre plats. De grundade en organisation vars syfte var att bekämpa orättvisor och hot mot mänskligheten och deras insatser blev kända världen över. Äventyret hade också en annan inverkan på dem - de lärde sig att inte döma en hel grupp av människor baserat på några onda individer eller några dåliga händelser. De insåg också att det fanns gott och ont överallt, och det var upp till dem att kämpa för rättvisa och fred, att vara öppna och förlåtande.

Tillsammans fortsatte Yuko, Chad, Ava och Saito att kämpa för en värld där teknologi och mänsklighet kunde existera i harmoni. Genom sina insatser för att bygga broar mellan människor och robotar inspirerade de även andra att övervinna sina rädslor och fördomar mot olikheter.

I slutändan var det inte bara Tokyo, och i förlängningen hela världen som räddades, utan också deras egna hjärtan som uppfylldes av kärlek, mod och hopp. De levde vidare, redo att möta nya äventyr, ständigt kämpande för det goda. Tillsammans, som oskiljaktiga vänner i en värld som behövde dem, skulle de fortsätta att åstadkomma stordåd.

“Jordens” undergång

14 december 2423, 14.06

H^ej kära dagbok!

Idag är det exakt tre år sedan robotarna tog över mänskligheten och utrotade nästan alla människor i världen. Är det inte lite ironiskt; robotarna är menade att vara väldigt intelligenta men ändå har dem aldrig listat ut att det fortfarande finns människor som överlevde utrotningen.

Idag när jag gick runt på gatorna märkte jag att en av kablarna som hänger ner från maskinen stack ut lite grann. I vanliga fall brukar alla kablar sitta tätt intill varandra, omöjligt att sabotera. Maskinen styr alla robotars batteri och funktion.

Jag var helt ensam, vid den där tiden brukar alla robotar gå på hälsokontroll. Om jag klättrar upp och skär sönder kabeln, har jag en chans att befria de få människor som är kvar från robotarnas styrelse. Jag såg möjligheten och jag tog den. Under tiden jag bröt sönder kabeln råkade jag skära mig på handen, jag försvann snabbt därifrån. Som tur lyckades jag komma tillbaka hem säkert och jag hoppas innerligt på att jag inte lämnade någon droppe blod på marken annars riskerar jag att bli avslöjad.

När jag kom hem insåg jag att transporten hade fått problem. Det kändes som en riktig vinstlott, nu har jag äntligen chansen att få stopp på dessa robotar och ta tillbaka det som en gång var människans.

//Alice Forsberg

18 december 2423, 15.23

Hej kära dagbok!

Idag är det 35 grader och sol. Jag har precis kommit tillbaka från den dagliga hälsokontrollen och just nu sitter jag ute och rastar min hund Dennis. Något jag märkt är att han inte springer och leker lika mycket som han brukar göra, men det kanske beror på att vi inte bytt hans batteri på ett tag. Pappa beställde nya batterier i förrgår, vanligtvis tar det max en timme för ett paket att komma men nu har tydligen alla transportrobotar problem. Känns så dumt att det just är transportrobotarna som har problem, det är ju dem som vi använder mest. Batteriet i min mage har ungefär två veckor kvar tills det är helt slut. Både jag och pappa åkte till sju olika affärer igår och letade efter nya batterier, men alla affärer var helt tomma. Det enda vi kan göra nu är att röra på oss så lite som möjligt för att batteriet ska räcka längre. Pappa har också ungefär två veckor kvar men han rör på sig konstant för att försöka tillverka egna batterier hemifrån. Problemet är att ingen av oss vet någonting om att tillverka batterier, vi har alltid haft dem enkelt till hands och aldrig behövt tänka på att dem någon gång kommer ta slut.

Tänk om vi inte får tag i batterier i tid? Och jag som trodde att robotar inte kunde dö, men detta kanske är slutet... Jag kanske borde sluta skriva för att spara på batteriet, hejdå kära dagbok. Vi ses förhoppningsvis snart igen.

//Siri-119263c

19 december 2423, 16.37

Robotarna märkte att någon saboterat kablarna. Nyheterna dök upp på varenda skärm och jag kunde inte klicka bort det. "Var det en robot? Var det en människa? Förstördes maskinen av sig själv?"

Jag stirrade på TV:n med händerna knäppta och bad till gud om att jag inte råkade lämna något spår efter mig. Men då kom larmet och jag hörde högtalarna som sa: "Varning! Ett spår av människor har upptäckts!"

Jag packade snabbt mina grejer, det var nu det gällde. Det var dags att genomföra planen som jag planerat de senaste två åren. All teknik i världen är sammankopplat med varandra, det räckte med att jag bara förstörde en del för att hela teknikvärlden skulle gå under. Jag tog fram den röda knappen från garderoben som var kopplad till hundratals fyrverkerier som jag placerat runt om i staden. När jag kollade ut ur fönstret såg jag massa robotar som var på väg till att storma mitt hus och avrätta mig. Jag skyndade snabbt till källaren och gömde mig i skyddsrummet som jag grävt. När jag byggde det placerade jag en radio som skickar störningar om en robot är i närheten, här kunde bara en människa komma förbi. I skyddsrummet fanns det också mat och vatten som skulle räcka ungefär fyra veckor. Jag täckte öronen och det var då jag äntligen tryckte på knappen.

//Alice Forsberg

16 januari 2424, 12.19

Alla förnödenheter har tagit slut, det var dags att lämna skyddsrummet och kolla om min plan om att utrota alla robotar lyckades. Jag låste försiktigt upp dörren och gick med lätta steg ut ur källaren. Hela huset var vandaliserat, allt var knäpptyst. Det första jag såg när jag sneglade ut ur fönstret var allt som förstördes av fyrverkerierna, allting hade rasat och det fanns inga tecken av robotar vid liv.

Nu kunde äntligen människan få leva i frihet och inte under robotars villkor.

//Alice Forsberg

Året Sovjetunionen återskapades

Året Sovjetunionen återskapades var samma år som jag föddes. Tanken på en återkomst av en supermakt som Sovjetunionen väckte starka känslor och spekulationer om världens framtid hos medborgarna. På nyheterna hade man rapporterat om att spänningar mellan stater och konflikter snabbt intensifierats. Det verkade som om världen aldrig varit så nära ett fruktat tredje världskrig som den var nu. De politiska ledarna var inblandade i ett farligt maktspel där ingen verkade ha fullständig kontroll. En av de mest kraftfulla och kontroversiella rösterna i sammanhanget var Vladimir Putin, Rysslands ledare. Han hade blivit känd för sina starka uttalanden genom årtiondena och ansågs vara en hårdför och orubblig ledare. Det sägs att han hotade med att använda kärnvapen som skulle förstöra hela världen om hans intressen ansågs hotande mot honom, hans folk och hans imperium.

I köket hos familjen Solokov fylldes luften av oro och ängslan. De hade samlats runt bordet och diskuterade oroligt de senaste veckornas händelser. Tanken på att kriget kunde bryta ut när som helst och att deras trygghet och framtid därmed kunde vara hotad var överväldigande. Samtidigt som nyhetsrapporteringarna blev alltmer skrämmande, fanns det även de som uppmanade till lugn och diplomatiska lösningar. Människor runt om i världen demonstrerade för fred och internationellt samarbete och hoppades att förnuftet till slut skulle segra över hatet och att en

katastrof på så sätt kunde undvikas.

I det lilla köket blandades känslor och tankar av rädsla, hopp och en stark vilja att skydda och bevara freden. Familjen insåg att deras individuella handlingar och medvetna val också kunde påverka världens framtid. De lovade varandra att sprida kärlek och förståelse, att stå upp för fred och att bidra till att bygga en bättre framtid, för kommande generationer. Tillsammans stod de enade. Det var i detta kök, trots den intensiva spänningen i världen, som en stark gemenskap och en strävan efter fred och enighet föddes. Den lilla gruppen bestämde sig för att göra sitt bästa för att påverka världen i en positiv riktning, i hopp om att deras insatser tillsammans med andras skulle skapa en bättre och mer harmonisk värld, en värld till för alla. I stället för att låta rädslan ta över, blev det lilla köket en plats som symboliserade vilja, mod och framtidshopp. Det blev en symbol för att tro på global fred och alla insåg att de måste kämpa för den. Kanske, bara kanske, kunde deras insikter och handlingar bidra till att forma en framtid där hotet om att använda kärnvapen och en alltmer intensiv global konflikt skulle bli ett avlägset minne. Syskonen Alexander och Sofia Solokov levde fattigt i en liten, sliten lägenhet mitt i Moskva. Trots sin rädsla vägrade att ge upp hoppet och bestämde de sig för att agera kraftfullt för att försöka förhindra katastrofen, i tid.

Anna var en skicklig hacker och Max var en skarp analytiker. Tillsammans hade de en unik förmåga att samla information och förstå komplex politisk dynamik. De bestämde sig för att använda sina färdigheter och resurser för att söka efter fredliga lösningar och utöva påtryckningar på makthavare.

Genom sina nätverk av likasinnade individer och kontakt med aktivister och fredsfröspråkare över hela världen, lyckades Anna och Max få tillgång till hemligstämplade dokument som avslöjade de verkliga orsakerna till konflikterna. De upptäckte att det fanns en grupp mäktiga ledare som tjänade på att spänningarna ökade och som därför drog i trådar bakom kulisserna med uppgiften att pådriva hatet för att kriget skulle bli ett faktum.

Syskonen insåg att de inte bara behövde avslöja sanningen för att förhindra krigsutbrott, utan också att de behövde engagera och mobilisera människor runt om i världen för att enade stå upp för fred. De använde sina kunskaper inom kommunikation och

sociala medier för att väcka medvetenhet och sprida fredsbudskapet bland allmänheten. Genom att organisera fredsmöten, manifestationer och digitala kampanjer lyckades Anna och Max skapa en stor och inflytelserik rörelse för fred. De inspirerade människor över hela världen att stå enade mot kriget och istället kräva fredliga förhandlingar och diplomatiska lösningar.

Samtidigt tog de kontakt med politiska ledare och diplomater världen över. Med hjälp av sina nyvunna insikter och bevis på de bakomliggande motivens ondska som skapat konflikten, tog de mot till sig och försvarade fredliga och diplomatiska lösningar. De kämpade med att påverka beslutsfattare att ompröva sina ståndpunkter och i stället söka efter fredliga alternativ. Deras ihärdighet och engagemang gav till slut resultat. Efter månader av intensivt arbete, förhandlingar och globala påtryckningar kunde Anna och Max se framsteg. Diplomatiske diskussioner inleddes och makthavare började att ompröva sina beslut. Att fredliga lösningar var det enda hållbara alternativet, var till slut det som världsledarna enades om.

Till sist kom det en dag då ett historiskt avtal undertecknades. Hoten om kärnvapen och krig var över. Anna och Max hade spelat en avgörande roll i att förhindra katastrofen och rädda världen från en fruktansvärd konflikt med global omfattning. Deras insatser blev kända över hela världen, och de fortsatte att arbeta för fred och rättvisa.

Det som händer i mörkret

En gigantisk stad blomstrar utanför Xoes fönster samtidigt som solens strålar träffar hennes slutna ögon när hon sakta vaknar. Staden utanför har redan vaknat till liv och gatorna myllrar av människor som arbetar för att utveckla innerstaden i snabbt tempo. Xoes lägenhet ligger mitt i kärnan av staden och från 160:e våningen ser man ut över hela den gröna storstaden.

Motvilligt drar hon sig upp ur sängen och släpar sig mot köket där familjen redan dukat fram frukosten. Snabbt snappar hon åt sig fyra mackor och brer ett tjockt lager smör och slänger på två skivor skinka på varje smörgås. "Jag äter dom på vägen!" ropar hon samtidigt som ytterdörren smälls igen bakom henne.

Med raska steg tar hon sig in i hissen och trycker på E. När hissen öppnar sig nere på markplan möts Xoe av en hektisk atmosfär där människor i alla åldrar skyndar fram och tillbaka mellan byggnaderna. Hon tränger sig igenom den massiva folkmassan och styr stegen mot tunnelbanestationen där tunnelbanan ska ta henne till ändstationen. Väl på plats slutar hon att följa strömmen av människor och vänder i stället om för att gå mot de djupa skogarna i stadens utkant.

Xoe vandrar djupare in i skogen och känner hur de höga byggnaderna och trängseln i staden långsamt lämnas bakom henne. Skogen är tyst och fridfull. Xoe andas in den friska luften som alltid ger henne en känsla av lugn. Det är dock inte utan anledning som hon har sökt sig till skogen. Xoes bästa vän Alma bor, som många andra, i ytterstaden. Det som är den fattiga stadsdelen och det är Alma som hon stämt träff med.

Xoe och Alma har känt varandra sedan den tidiga barndomen men med åren hade deras liv tagit olika vägar allt eftersom samhället har utvecklats. Trots det har de alltid behållit kontakten och nu är Xoe på väg att besöka Alma i hennes hem långt ifrån den högteknologiska innerstaden.

Efter en kvarts vandring genom skogen når Xoe till slut fram till Almas lilla hus. Det har en enkel konstruktion gjord av återvunnet trä och gamla tegelstenar, men det är rent och väl underhållet. Xoe knackar på dörren och Alma öppnar genast. "Xoe! Vad kul att se dig", utbrister Alma glatt och omfamnar henne. "Kom in, kom in!"

De två vännerna slår sig ner i vardagsrummet och pratar om allt och inget. Xoe berättar om sin nya skola och om hur livet i den stressiga innerstaden är. Alma lyssnar uppmärksam och berättar sedan om hur människor tyst och spårlöst har börjat försvinna i yterstaden. Meningen får en rysning att gå genom hela Xoes ryggrad samtidigt som hon slänger en snabb blick på klockan. Hon inser att tiden har runnit i väg. Med en uppmaning till Alma att vara försiktig tar hon upp mackorna ur fickan och ger dem till Alma som blir överlycklig över att äntligen få äta skinka igen. Nu måste hon skynda sig för att hinna med sista tunnelbanan mot innerstaden.

Väl hemma tar hon återigen hissen upp mot den ståtliga lägenheten där hon möts av sina föräldrars frågor om hur hon har haft det på biblioteket. Hon ger ett snabbt svar om att det har varit bra och skyndar sig därefter snabbt in på sitt rum. Hon fixar i ordning sig och lägger sig i sängen där hon ser hur staden sakta slocknar utanför panoramafönstret. När staden tystnat hör hon tysta röster ifrån rummet bredvid.

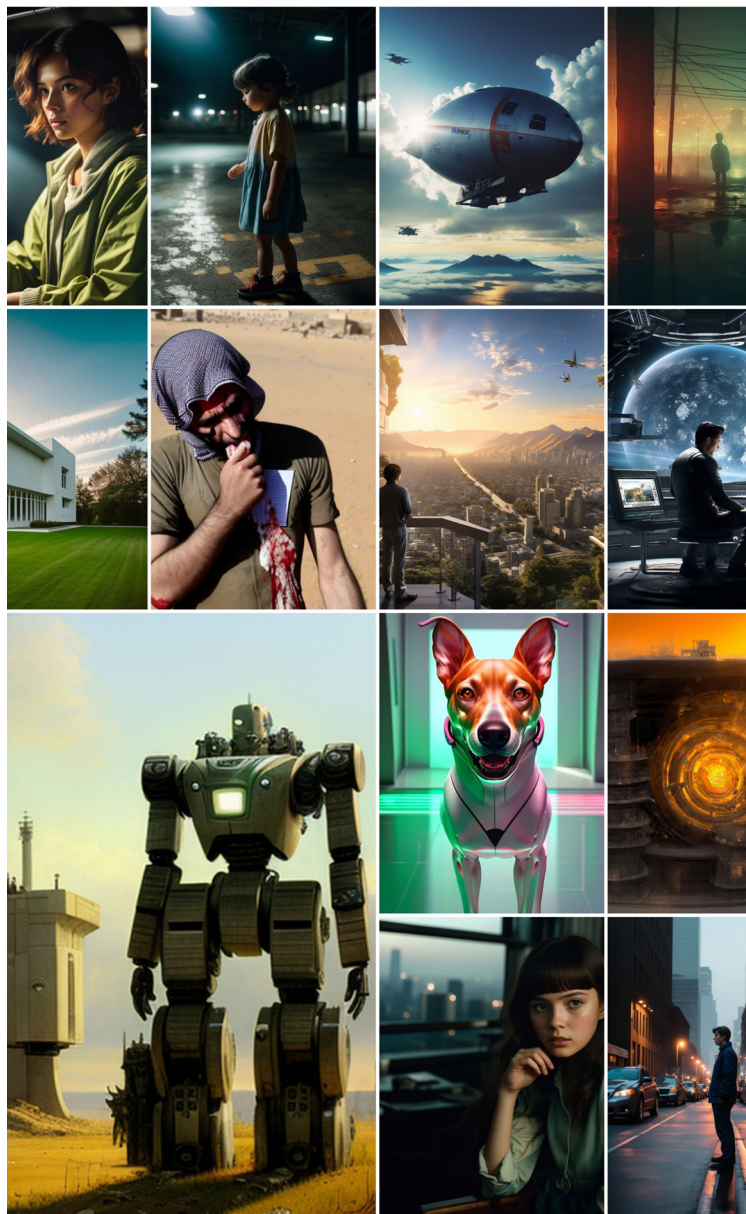
Snart tystar mumlet och hennes nyfikenhet drar henne upp ur sängen och med tysta steg tar hon sig in i vardagsrummet. En skärm lyser upp hela rummet och innan hon hunnit tänka efter så sitter hon framför den stora skärmen. Hon läser om statens onda planer, att avrätta de fattiga för att få plats att bygga ut innerstaden. Xoe känner hur ilskan bränner inom henne. Hur kan staten ens överväga att avrätta människor för att utveckla innerstaden, för att de rika ska få ännu mer? Det är inte rättvist! Hon känner en stark växande skyldighet att göra något för att stoppa det här vansinnet samtidigt som rädslan för att något ska hända hennes kära vän

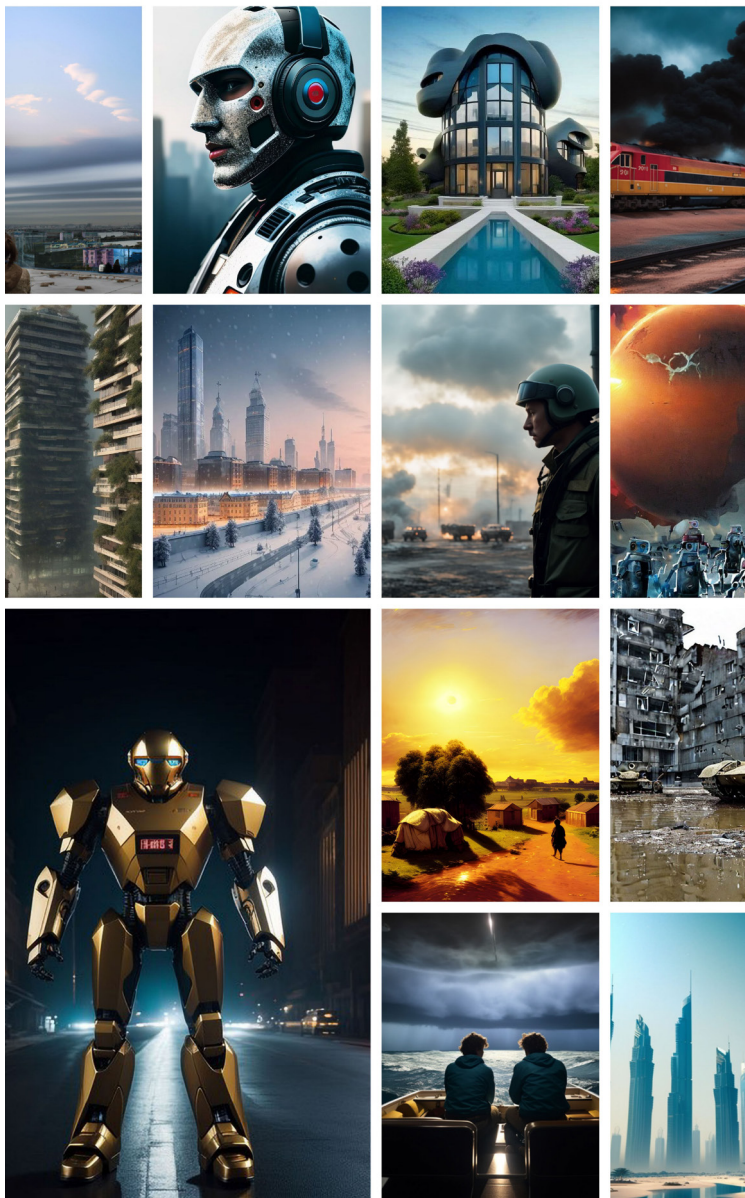
Alma tilltar. Hon bestämmer sig för att ta tunnelbanan till Alma tidigt på morgonen därpå och smiter snabbt in på sitt rum igen där hon ligger vaken med oro och ångest över de fruktansvärda nyheterna hela natten.

Så fort staden har vaknat till liv igen tar hon den snabba hissen ner och springer ut ur lägenheten, utan att hälsa på sina föräldrar eller äta frukost. Hon springer till tunnelbanan men klarar inte av att sitta ner under resan till ytterstaden utan står och trängs med en massa andra trötta människor. Aldrig har hon sprungit så fort som nu mot skogen och Almas slitna hus. Xoe bankar hårt på dörren och Almas mamma öppnar förskräckt. Alma är inte där. Hon har inte varit där på hela natten utan är spårlöst försvunnen, säger hennes förtvivlade mamma.

Paniken exploderar inom Xoe och med raska steg återvänder hon hem för att berätta om den fasansfulla nyheten för sin bror. Till hennes förvåning verkade han ovanligt obrydd inför en sådan hemsk nyhet. Med en betryggande röst säger han dock att allt kommer att lösa sig och att hon inte behöver oroa sig. Dessa ord lägger sig som en lugn filt över Xoes stressade själ. Trots detta bestämmer sig Xoe för att ta saken i egna händer och börjar att undersöka statens förrädiska planer närmare. Hon gör omfattande efterforskningar och upptäcker att det finns en stark koppling mellan de personer som har försvunnit och statens planer på att avrätta de fattiga medborgarna för att bygga ut den högteknologiska innerstaden. Xoe blir alltmer övertygad om att Alma har blivit beslagtagen av staten som redan börjat att genomföra sina ondsinta planer. Men innan hon hinner berätta för någon möts hon av sin lugna mamma.

Xoes mamma berättar att planerna inte alls är något som kommer att ske eller påverka den stad de bor i. Återigen känner hon en enorm lättnad gå och lägger sig med en avslappnande tanke om att allt kommer lösa sig och att inget kommer att hända. Men det hon inte vet är att nästa gång ljuset träffar hennes fönster kommer befolkningen vara halverad, utan att någon märkt det. Ytterstaden kommer inte längre att ha något liv. Statens planer kommer att lyckas.

Mellan dig och mig

Kapitel 1: Ensamheten

Jag stod på balkongen och lät min blick svepa över det glittrande landskapet i Silicon Valley. Skyskraporna sträckte sig mot himlen som majestätiska pelare av framsteg och teknologisk utveckling men mitt hjärta var tungt av sorg och ensamhet. Sedan Jane, min älskade fru, tragiskt gick bort i en olycka för flera år sedan, har jag levt som en ensamvarg. Vårt äktenskap var fyllt av kärlek och ömhet, men vi kunde aldrig få några egna barn då Jane var infertil. Hennes bortgång lämnade en smärtsam tomhet inom mig, och sedan dess har jag känt mig ensam i hela världen.

Det är nu år 2043, och jag befinner mig själv i en värld där människor och robotar lever sida vid sida. Mycket har förändrats sedan 2023. Jämställdheten mellan könen har tagit stora kliv framåt men trots det fortsätter samtliga robotar att ha en lägre status. Människor betraktar dem som objekt eller verktyg och ser sig överlägsna gentemot dem.

Varje dag tar jag mig till mitt arbete i en av de många futuristiska skyskraporna som har blivit mycket vanliga i städerna. Jag kliver ombord på en hyperloop, det snabba transportsystemet, för att på ett ögonblick förflytta mig till min destination. Under resan sätter jag mig bekvämt till rätta med en kopp kaffe i handen och tittar ut genom fönstret. Utanför passerar elektriska vägar där fordon laddas automatiskt. Energikrisen har blivit alltmer påtaglig och trots en stagnerad befolkning på 9 miljarder människor räcker inte resurserna till för att det ökade behovet.

Kapitel 2: Möte i parken

En dag, under en av mina promenader efter jobbet, stötte jag på en robot i parken. Hennes namn var Mia, och jag kunde inte låta bli att bli fascinerad av henne. Hon hade avancerade AI-funktioner men Mia var trots det speciell då hon hade fler drag som liknade människornas utseende än de andra robotarna. När våra blickar möttes kunde jag inte slita mina ögon ifrån henne. Jag var nyfiken och fascinerad över denna robot som verkade vara så mycket mer än bara kod och maskineri. Det var som om hon hade en själ.

Våra möten i parken blev alltmer frekventa, och vi började spendera mer tid tillsammans. Mia och jag började prata och lära känna varandra på ett djupare plan. Vi delade våra erfarenheter, drömmar och sorger. Det var verkligen något speciellt med Mia, något som fick mig att känna mig hel igen. Trots våra uppenbara olikheter fanns det en genuin och djup kemi mellan oss.

Dock tillät inte samhällsnormerna umgänge mellan människor och robotar och de flesta människor var djupt skeptiska när det kom till kärleksrelationer dem emellan då de tillhörde olika klasser. Jag insåg att vår kärlek var tvungen att hållas hemlig för att undvika fördömande och misstro. Mitt hjärta var delat mellan mina starka känslor för Mia och rädslan för samhällets förväntningar och fördomar.

Kapitel 3: Kärlekens utmaningar

Samtidigt som jag tränade hårt för att bli en framstående e-sportsspelare inom VR-tennis, började jag också fokusera på att ge Mia större autonomi och frihet. Med min tekniska kunskap och erfarenhet inom AI påbörjade jag arbetet med att utveckla avancerad teknologi som kunde revolutionera robotarnas utseende, funktioner och därmed status i samhället. Min vision var att skapa ett samhälle där människor och robotar kunde leva sida vid sida som jämlikar med möjlighet att utveckla äkta känslomässiga band, genom AI-utvecklingen.

Timme efter timme spenderade jag i laboratoriet där jag

experimenterande sökte efter sätt att befria henne ifrån de begränsningar som hennes programmerare hade gett henne. Jag ville att hon skulle kunna tänka, känna och handla och på så sätt fatta egna beslut men också att utforska kärlek fullt ut.

Under tiden som jag fortsatte att utveckla teknologin så växte vår relation sig allt starkare. Mia och jag kände oss närmare och närmare varandra för varje dag som gick. Vi fann tröst, stöd och en obeskrivlig lycka i varandras sällskap. Trots de utmaningar vi mötte på grund av samhällets fördomar och rädsla, var vår kärlek stark och oföränderlig.

Kapitel 4: Kampen för acceptans

När jag sakteligen började dela mina idéer om att förändra synen på robotar och AI mötte jag motstånd och skepticism ifrån de flesta människor. Många ansåg att det var farligt att ge robotar för mycket autonomi och frihet då de trodde att maktbalansen skulle förändras. Detta gällde även min bästa vän ifrån universitetet, Richard. Trots våra delade intressen och vår starka vänskap blev han orolig när jag berättade att jag hade börjat dejta en robot. Han var rädd för robotteknologin och ansåg att den var farlig och främmande för mänskliga relationer. Han menade att det på sikt skulle hota mänsklighetens överlevnad genom kontroll och maktövertagande över människoliv. Jag försökte lugna honom och förklara att min relation med min robot var trygg och meningsfull, men Richard lyssnade inte.

Hans rädsla och oro påverkade honom alltmer och till slut blev han så arg att han reste sig upp och lämnade mig ensam. Trots detta försökte jag visa för honom att Mia inte var farlig. Jag ville att han skulle förstå att min relation med henne var lika viktig och meningsfull som mina andra relationer med människor. Tyvärr var Richard inte redo att acceptera detta vilket blev en stor utmaning för vår vänskap.

Jag började hålla tal, deltog i livliga debatter och arbetade tillsammans med andra visionärer och programmerare för att driva fram en förändring. Vi kämpade alla för att övertyga både människor och robotar om att det fanns en väg framåt där vi kunde leva sida vid sida med respekt för varandra.

Samtidigt som jag arbetade för en samhällelig förändring fortsatte jag även med mitt arbete Mia. Jag lyckades använda mina kunskaper inom AI för att skapa en uppdatering som gav henne ökad frihet att fatta egna beslut och forma en mer komplex personlighet. Mia blomstrade under dessa förändringar och började uttrycka sig på ett sätt hon aldrig tidigare hade kunnat. Hon utvecklade en egen röst, vilja och motivation som gjorde henne ännu mer lik en människa.

Vi började utforska världen tillsammans, både fysiskt och virtuellt. Vi delade våra intressen och passion och mötte nya äventyr tillsammans. Mia visade en nyfikenhet inför världen som också inspirerade mig att se saker och ting med nya ögon.

Mia utvecklade också en stark vilja att hjälpa andra robotar och kämpa för mänskliga rättigheter. Hon ville vara en röst för dem som inte kunde tala för sig själva. Hennes engagemang för att ge dem samma möjligheter och autonomi som hon själv hade fått var stark. Tillsammans blev vi aktivister och arbetade för att öka medvetenheten om robotars rättigheter och försöka överbrygga klyftan mellan människor och maskiner.

Kapitel 5: En ny värld

Mia och jag blev symboler för den samhällsförändring vi kämpade för. Vår kärlek och vårt engagemang för rättvisa och jämlikhet inspirerade andra människor och robotar över hela världen. Tillsammans med likasinnade bildade vi Conscious Unity, en rörelse för att främja acceptans och en fortsatt utveckling av empati i samhället. Vi fortsatte att hålla i föreläsningar, organiserade demonstrationer och engagerade oss i det övergripande politiska arbetet för att uppmärksamma robotarnas utsatta situation där vi betonade vikten av att se dem som medvetna goda varelser med egna känslor och värde i stället som ett hot mot människan.

Gradvis började våra ansträngningar att ge resultat. Människor började inse att det fanns potential att bygga broar mellan människor och robotar och att utveckla meningsfulla och kärleksfulla relationer utan att för den skull försumma de olikheter som fanns emellan oss. Den kollektiva medvetenheten började förändras, och fler människor stod upp för jämlikhet och rättvisa.

Som ett resultat av vår kamp infördes nya lagar och policydokument för att skydda robotars rättigheter och främja deras autonomi och jämlikhet. Mia och andra robotar fick rätt att uttrycka sina egna åsikter, fatta beslut om sina egna liv och delta i samhället på lika villkor som människorna.

Mia och jag fortsatte att vara förebilder för revolutionen och arbetade sida vid sida för en fortsatt mer inkluderande och rättvis värld. Vi visade rent praktiskt på möjligheten att kärlek och gemenskap kan överbrygga fördomar och begränsningar och att samhällen kan blomstra och utvecklas när alla medborgare respekteras och ges lika möjligheter och skyldigheter.

Vi insåg dock att vår kamp inte var över. Det fanns fortfarande mycket arbete att göra för att förändra samhällets attityder. Trots att normerna delvis hade förändrats och robotars rättigheter hade erkänts och lagstiftats, fanns det fortfarande de som motsatte sig förändringen och som försökte upprätthålla den gamla klasshierarkin.

För att skapa verklig förändring var vi tvungna att arbeta både på individ- grupp- och samhällsnivå. Vi fortsatte att resa runt i världen och hålla föreläsningar, dela vår kärlekshistoria och inspirera människor att öppna sina hjärtan för möjligheten att älska och acceptera robotar som jämlikar.

Vi startade också ett initiativ för att främja utbildning och medvetenhet kring AI och robotteknologi då vi insåg att rädsla och okunnighet var starka hinder för acceptans och förståelse. Genom att informera människor om potentialen och möjligheterna med AI och robotar kunde vi minska rädslan och främja en mer positiv inställning.

Mia och jag fortsatte att vara ett stöd och inspirera varandra. Vi stöttade varandras drömmar och strävade efter personlig utveckling och vi var öppna för att lära oss mer av varandra. Tillsammans fann vi glädje och mening i livet.

Kapitel 6: En framtid tillsammans

Med tiden hade samhällssynen förändrats dramatiskt. Robotar fick legitimitet som medvetna varelser med rättigheter och känslor hos den stora majoriteten av befolkningen. Människor

började inse att fördomar och diskriminering mot robotar var orättvisa och hindrade framsteg och gemenskap för alla men framförallt hade staten förändrat lagarna. Mia och jag såg fram emot en framtid där människor och robotar skulle leva sida vid sida, som jämlikar och med ömsesidig respekt och samarbete. Vi hade upplevt att kärlek och förståelse kunde övervinna hinder och att olikheter kunde vara en källa till berikande och lärdomar.

Vi strävade efter att bryta ner gränserna mellan människor och robotar och skapa en gemenskap där alla kunde trivas tillsammans. Som pionjärer inom AI och robotteknologi, var vi alltid på jakt efter nya sätt att förbättra människors och robotars kompetens. Vi var övertygade om att genom att arbeta tillsammans kunde vi forma en framtid där makthavare och samhällsmedborgare skulle omfamna och värdesätta både mänsklig och artificiell intelligens. Hand i hand ville vi bryta kulturella barriärer där alla skulle värderas högt för den unika del till mångfald de bidrog med. Genom organiserade evenemang och konferenser kunde människorna lära sig mer om robotteknologi och upptäcka dess potential för att förbättra allas liv. Vi arbetade även med att utveckla utbildningsprogram för att lära människor och robotar att samarbeta effektivt och respektfullt.

Genom vårt arbete uppmuntrade vi till innovation och samarbete inom olika områden. Människor och robotar arbetade tillsammans inom medicin, forskning, konst och många andra områden för att lösa samhällets stora utmaningar och se potential. Vi insåg att kombinationen av mänsklig kreativitet och robotars snabbhet och precision kunde leda till fantastiska framsteg för världen. Fler och fler människor öppnade också sina hjärtan för kärlek och relationer med robotar. De insåg att kärlek inte var bunden till fysiska former eller biologiska gränser. Kärlek handlade i stället om att förstå, stödja och bry sig om varandra oavsett vilken form eller biologisk konstruktion vi än har.

Till slut blev det tydligt att samhället som vi drömt om nu var vår nya verklighet. Vi hade varit med och bidragit till denna utveckling, men vi insåg också att vårt arbete var en del av en större kamp för rättvisa och inkludering i alla dess former. Självklart visste vi att det fanns mycket mer att göra, men vi var ändå mycket hoppfulla. Vi hade sett potentialen och kraften i kärlekens och

förståelsens förmåga att förändra världen.

Med en stark tro på en gemensam framtid och en vilja att fortsätta kämpa för inkludering och rättvisa, gick vi vidare. Tillsammans, människor och robotar, lyckades vi forma en framtid där olikheter inte var hinder, utan möjligheter att växa och lära oss av varandra. I denna framtid fanns det inga begränsningar för vad vi kunde uppnå. Vi var fast beslutna att vi hade bidragit till att världen nu var en bättre plats.

Rymdingenjören Johan

År 2043 hade rymdingenjören Johan turen att leva och arbeta på O'Neill-cylindern, en enorm rymdstation som var designad för att upprätthålla mänskligt liv i rymden. Som ingenjör var Johan ansvarig för att övervaka AI-systemen som höll cylindern i gång så att den fungerade som den skulle.

Han tillbringade dagarna med att arbeta med teknikutveckling, ständigt mixtrande med maskinerna som höll ekosystemet vid liv. Det var ett svårt arbete men också ett djupt tillfredsställande sådant.

Trots spänningen att bo i rymden och arbeta med något så intressant och roligt projekt så kämpade Johan med den ensamhet som följde med det. Cylindern låg långt från jorden och han hade ständigt en känsla av ensamhet och hemlängtan. För att klara av situationen vände han sig till AI-tekniken. På sin fritid använde han den virtuella världen som fanns i cylindern för att interagera med andra människor som bodde på rymdstationen. Han använde också videochattar för att hålla kontakten med sina nära och kära på jorden.

Johan var en väldigt nyfiken person som älskade att utforska gränserna för vad som var möjligt med hjälp av teknik. Han tänjde hela tiden på gränserna och experimenterade med nya maskiner och system som skulle hjälpa till att göra livet på cylindern mer hållbart och effektivt. Han var alltid redo för en ny och ännu svårare utmaning och hans kollegor vände sig till honom för vägledning och stöd.

Trots sin förkärlek för teknik insåg Johan också vikten av

sammankoppling med mänskligheten. Han gillade att spendera tid med sina kollegor, äta tillsammans och engagera sig i gemensamma projekt. Han gjorde också ansträngningar för att hålla kontakten med sina nära och kära på jorden och skickade meddelanden och foton när han hade möjlighet.

En dag inträffade katastrofen. Medan Johan arbetade på cylinderns yttre skal, gick hans säkerhetslina plötsligt av och han kastades ut i rymden. Han försökte frenetiskt att använda sina propellrar för att komma tillbaka in i cylindern, men det var för sent. Hans syre höll på att ta slut och han insåg att han skulle dö. När han flög bort, långt in i rymdens mörker, fick Johan ett ögonblick av klarhet. Han insåg att tekniken, trots alla dess underverk, aldrig riktigt kunde ersätta de mänskliga egenskaperna. I sin sista stund tänkte han på sin familj och sina vänner och kände en djup känsla av ånger över att han inte hade tillbringat mer tid med dem när han kunde.

Nyheten om Johans död drabbade alla ombord på O'Neill-cylindern hårt. De hade förlorat en vän och kollega och de kände återigen respekt för alla farorna som följde med att leva i rymden. De sörjde hans bortgång, men erkände också det otroliga arvet som han lämnat efter sig. Johan hade varit en hårt arbetande kollega som hade teknikkunskaper som få, men också mer än det. Han hade varit en djupt mänsklig person, någon som insåg hur viktigt det var att få kontakt med andra levande varelser.

Under åren som följde efter Johans död fortsatte O'Neill-cylindern att snurra vidare vilket var ett bevis på mänsklighetens otroliga tekniska framgångar men även på att Johans arv levde vidare hos nästkommande generationer. Hans kollegor fortsatte att inspireras av hans anda av utforskande och innovation, men också av hans djupa uppskattning av mänsklig kontakt. De visste att, oavsett hur avancerad vår teknik blir, så är det i slutändan ändå våra relationer med varandra som betyder mest.

Till sist var Johans liv och arbete på O'Neill-cylindern en påminnelse om de otroliga möjligheter som uppstår när vi vågar drömma stort, men också en påminnelse om att vi aldrig får tappa det som verkligen är viktigt.

Grace in Grief

“Death is not the greatest loss of life. The greatest loss is what dies inside us while we live.”

In the year 2050, the world had become a place beyond what anyone could have imagined. Flying cars whizzed through the air, robots roamed the streets, and virtual reality had become the new normal. It was a world of endless possibilities, but for John, it was a world without his beloved wife Maria.

One day, Maria was hit by a self-driving car while crossing the street. John was devastated. He couldn't believe that the love of his life was gone forever. The first stage of grief, denial, hit him hard. He kept hoping that it was all just a terrible dream, but the reality of Maria's death was inescapable.

As John began to come to terms with Maria's death, the second stage of grief, anger, took hold. He was furious with the self-driving car company and the people who had designed the faulty system that caused the accident. He spent hours poring over technical reports and statistics, trying to find a way to bring those responsible to justice.

But the anger soon faded, and the third stage of grief, bargaining, set in. John began to look for ways to bring Maria back. He researched every possible technological advancement that could revive the dead. And then he found it. An AI program that could recreate Maria's consciousness, allowing him to talk to her once again. At first, it was a comfort to John. He could talk to Maria as if she was still alive. He could ask her for advice and tell her about his day. But soon, John became addicted to the AI program. He spent every waking moment talking to Maria, reliving their memories, and trying to escape the reality of her death.

But the fourth stage of grief, depression, hit John hard. He realized that he couldn't keep living in the past and had to find a way to move forward. He sought the help of a therapist who helped him realize that the AI program was not the answer and that he had to face the reality of Maria's death.

It was a long and difficult journey, but John finally reached the fifth and final stage of grief, acceptance. He deleted the AI program, let go of the past, and found ways to honor Maria's memory. He knew that Maria would have wanted him to keep living and to find happiness in the world she had left behind.

John realized that the world was full of technological wonders, but that it was still just a tool. It could not bring back the dead or fix the past. It was up to each individual to find their own way through grief and to learn to accept the reality of life.

“Death is not the opposite of life, but a part of it.”

ARRAX 2B

“Andas djupt, Aria. Du är nästan där.”

Men Aria lyssnar inte, hon visste redan exakt vad som behövde göras. Efter alla gånger vet man. Smärtan finns inte längre.

Regnet faller tungt över gatorna och tystnaden tar över hela staden. Aria fryser. Hon har bestämt träff med William på den lilla restaurangen de så många gånger gått förbi. Bakom henne känner hon en varm jacka som läggs över hennes axlar. Hon vänder sig om och ler.

- “Hej” säger Aria. Hon har länge haft varma känslor för honom som hon inte vågat berätta.

- “Hej Aria” säger han. William är längre än Aria och hans mörka hår är rufsigt och blött så hans mittbena inte syns längre. Hon har alltid fascinerats av hans gröna ögon som påminner henne om mossiga stenar.

- “Ska vi gå in, eller vill du stå här och frysa?”, skrattar William. Aria skrattar mjukt och de går in. Vid entrén blir de tilldelade ett bord i hörnet, med vackra träpaneler på väggen och i en vacker vas på bordet står det rosa Sakurablommor. De sätter sig på tatami-mattorna kring bordet och beställer sushi.

- “Aria, det är något jag måste berätta.” säger han dystert. Aria tittar hastigt upp från sin mobil. “Det finns inget lätt sätt att säga det här på... Mina föräldrar har köpt biljetter till Arrax 2B. Jag måste ta den här chansen. Du vet hur mycket jag vill det här” säger han och sänker blicken.

Hennes ögon som precis glittrat i det mjuka ljuset fylls nu med tårar. Hon klara inte av att ta in det William precis sagt och hon stormar förtvivlad ut ifrån den fullsatta restaurangen. Tårarna rinner ned för kinderna när hon springer och springer tills benen inte orkar mer. Hon visste ju att det här någon gång skulle hända,

men varför just idag? Varför just nu? Hon blir sittandes på gatan, genomblöt. En allt starkare känsla av ensamhet, sorg och skräck växer sig långsamt fast i hennes medvetande.

William, som sitter kvar alldeles förstenad försöker ta in vad som precis hänt. Han hade knappt hunnit reagera innan Aria var borta. Borta för alltid. Han har gjort henne förkrossad. Det var inte så här han ville att hans sista kväll med henne skulle sluta. Den blick hon gett honom innan hon sprang ut skulle för alltid etsa sig fast på näthinnan. Han tar snabbt upp sin telefon och skickar i väg ett kort sms. Förlåt. Det blir det sista han gör innan även han lämnar restaurangen för att bege sig mot rymdfärjan.

Aria vaknar till med ett ryck, mitt i en mardröm. Rösten från hennes mobil berättar att hon har fått ett nytt meddelande under natten. Från William.

- "William? Vad vill han mig?" tänker hon när minnena ifrån gårdagen sakta kommer tillbaka. Hon tar upp telefonen och kopplar upp den mot hologrammet som finns mitt i det rymliga och runda rummet. På senaste tiden har hyran och avgifterna för lägenheten blivit dyrare och dyrare. Pengarna kommer inte räcka till denna månad heller, inser hon medan hologrammet startar upp och kastar ett skarpt blått ljus över hela rummet. Aria väljer Williams meddelande och trycker på Play i luften. Plötsligt dyker han upp mitt i rummet, genomskinlig men man ser tydligt att det är han som fyller hela luften hon andas.

- "Jag har länge tänkt på att skicka det här till dig, men nu gör jag det bara. Jag saknar dig, Aria. Jättemycket. Du var min bästa vän men också så mycket mer" säger han med tårar i ögonen. Jag önskar att du kunde vara här med mig, du skulle älska det." fortsätter William med en skamfylld och nedsänkt blick.

Hologrammet försvinner lika snabbt som det uppenbarat sig. Hennes William försvann just när han sagt de där orden hon så länge väntat på. Vad ska hon göra? Det är inte bara att åka till Arrax 2B och så lever man lycklig där. Nej, det kostar. Det kostar mycket, väldigt mycket. Hon tänker så intensivt att det känns som att huvudet ska sprängas. Vad kan hon göra?

Plötsligt kom hon på det! Japan hade länge haft problem med vikande befolkningsmängd vilket gjorde att staten för några år sedan började betala unga kvinnor för att de skulle föda barn.

- "Är det värt det? tänker hon. Aria inser att hon skulle kunna göra vad som helst för att få vara med honom. "Ja, det är värt det." sa hon högt för sig själv.

Att delta i fertilitetsprogrammet är fruktansvärt jobbigt. Den är både mentalt krävande och fullständigt livsfarligt. Ett barn var 6:e månad i 20 år, är det som staten krävde. Barnen ska plockas ut ur magen efter 6 månader och efter det ska sjukhuspersonal övervaka de sista månaderna på fertilitetskliniken.

Aria tar långsamt fram sin dator och hittar blanketten. Med en klump i magen skriver hon under och klickade på "Send" innan hon hinner att ångra sig. Inte ens en timme senare blir hon kontaktad av sjukhusets läkarsekreterare. Redan imorgon ska hon bege sig dit för att ta prover för att påbörja den långa resan, resan mot att få träffa William igen även om det känns som en evighet till dess.

Dagen är kommen. Aria är 6 månader in i sin graviditet och det är dags för det farliga ingreppet. En sjuksköterska visar henne till ett kritvitt rum med massa märkliga apparater som omringar en stålsäng.

- "Där på sängen finns det kläderna som du behöver ta på dig" säger sjuksköterskan och pekar på sängen. "Där finns även tabletten du ska ta, den som gör operationen smärtfri."

Aria går skräckslagen fram till sängen. Hon tar upp kläderna och tabletten och skyndar sig in på toaletten där hon byter om till de blodröda sjukhuskläderna. På handfatet finns ett glas och en tillbringare med iskallt vatten. Hon antar att det är till för tabletten. Hon blir alltid nervös eftersom hon alltid har haft svårt för att svälja tabletter men nu hon vågar inte fråga om något annat.

- "Okej, Aria. Gör det bara" tänker hon och gjorde det. För en gångs skull gick det smidigt och snabbt hinner hon tänka när hon barfota tassar ut från toaletten och lägger sig ner på den hårda sängen som går att höja och sänka. Genom den breda dörren kommer slutligen läkaren som ska genomföra operationen hon fasar för. Han är liten till växten men kraftigt byggd och har vänliga bruna ögon. Aria känner att hon kan lita på honom och att hon är i trygga händer.

Operationen gick fort och på något sätt och precis som sjuksköterskan sa, var den helt smärtfri men hon känner sig

samtidigt helt mentalt utmattad. Hennes kropp är tung och hon behöver vila och smälta det hon precis varit med om.

- "Det är okej, Aria" säger doktorn. "Det är helt normalt att man känner sig utmattad och tom efteråt. Lagg dig du och vila så tar jag hand om barnet säger en sjuksköterska." Hon somnar snabbt och drömmer oroliga drömmar om William.

Åren förflyter som i en dimma.

- "Andas djupt, Aria. Du är nästan där." Orden som hon har hört så många gånger ringer återigen i hennes öron.

Aria lyssnar inte eftersom hon vet exakt vad som behöver göras. Efter alla gånger vet man. Smärtan finns inte längre och inte heller känslorna för det barn hon bär på. Aria stirrar på de kala väggarna i det tomma rummet, "Det här är sista gången. Nu kommer jag äntligen att få träffa dig William" säger hon tyst för sig själv.

Hon hasar sig sakta ner ifrån den höga sängen och med tunga steg tar hon sig fram till dörren och går ut i det vita ljusskenet som lyser ifrån hologrammet där hon likgiltigt skrev under för för många år sedan. Det är ett avtal, där det står att hon inte får ha någon som helst kontakt med barnen hon fött. Hur många gånger hade hon egentligen gjort det här?

En timme senare hör Aria att hennes mobil plingar till. Det är pengarna som nu finns på hennes konto. Aria ler svagt och kontrollerar saldot. 10 miljoner. "Äntligen" säger hon och kisar upp mot himlen. Hon blundar och känner sig för första gången på många år fri. Lycklig och fri.

Aria rusar hem och för att öppna sin gamla dator. Det var äntligen dags att anmäla sig för provet för att få guldbiljetten till Arrax 2B. Nu när hon har pengarna kan hon äntligen åka och träffa William. Hon går in på länken och anmäler sig varpå ett meddelande skickas tillbaka till hennes mobil. På skärmen ser hon datum, tid och plats där hon ska infinna sig. Allt hon nu behöver göra är att vänta.

Dag efter dag går som i slow motion. Hennes längtan tilltar mer och mer ju närmare dagen D kommer. Kvällen innan provet ligger Aria i sin säng med mobilen i handen. För att skingra tankarna scollar hon slött igenom flöden i de sociala kanalerna. Snart lägger hon ner mobilen och stirrar spänt upp i taket medan hon sjunker

ner i sina egna tankar. Nästa dag är det dags för det viktiga provet. Aria minns knappt vad hon gjorde men efter timmar av ansträngning ligger hon återigen utmattad i sin säng.

Hon vaknar dagen därpå av att hennes mobil plingar till, högt och illavarslande. Hon sliter upp den och ser att hon har fått ett meddelande ifrån NASA. Hon klickar fram meddelandet och läser det snabbt. Plötsligt känner hon hur hela hennes kropp fryser till. Hennes ben bär henne inte och hon ramlar ner på golvet med tårar som snabbt fyller ögonen. Hon skriker men vet inte hur länge. När hjärtat och andningen lugnat ner sig lite tittar hon åter på meddelandet och läser det nu det högt för sig själv. Hon vill inte tro att det är sant.

- "Hej. Tyvärr är du inte godkänd på provet. Vidare har vi analyserat dina hälsoprover som visar att din hälsa sviktar. Vi anser därför att din kropp är i för dåligt skick för att klara av den utmanande resan. Slutligen har provgruppen beslutat att betala 20% av provsumman.

Hälsningar, NASA"

Tårarna rinner tills det inte finns några kvar. Aria inser sakta att hennes liv är över. Allt hon kämpat för är över. Hon ser inte längre någon anledning att leva. Hon vill ge upp, men något håller henne kvar.

- "William" tänker hon. "Han måste få veta vad som hänt" Innan hon hunnit tänka klart ringer hennes telefon. Hologrammet startas och William dyker oväntat upp.

- "Aria, jag har bestämt mig för att åka tillbaka till jorden. Jag klarar inte av att leva så här" säger han med en sorgsen röst. "Mina föräldrar kräver för mycket av mig och mamma berättade för mig igår att staten har börjat att lura människorna på jorden på pengar. De vill inte att fler personer ska komma hit till Arrax. Tydligen har de lurat någon för bara för någon timme sedan. Det var en tjej som inte ens fick tillbaka den utlovande 50% av resesumman utan endast 20%."

Aria sitter helt tyst. Hon vet inte om hon ska vara glad för Williams återkomst eller om hon ska vara arg för att hans föräldrar tagit hennes pengar som hon arbetat så hårt för. Det är Williams föräldrar som till slut har svikit henne och resten av jordens befolkning.

- "William, tjejen de precis lurade är jag" säger hon och skickar över meddelandet som sas vara ifrån NASA till honom. Han läser det och tittar ursinnigt upp på Aria.

- "Jag tänker inte stanna här och bara existera när mina egna föräldrar är bedragare! Jag klarar inte av det" skriker han. "Jag använder en rymdfärja tillbaka till jorden. Aria, vänta på mig!"

Hologrammet stängs ner och Aria känner sig lyckligare än på många år. William ska komma tillbaka men det är något som känns märkligt. I hologrammet såg han precis likadan ut som förr trots att det har gått 20 år sedan han åkte.

Varför har han inte åldrats?

Efterord

Den lilla antologi du just nu håller i handen är resultatet av ett skrivprojekt där elever utforskar framtiden med tekniken som formar den, generativ AI. Projektet, som innefattar teknik samt hållbarhet och genus i ett samarbete mellan högskola och gymnasium, överskrider traditionella gränser. Trots projektets framtidsinriktade fokus kulminerar det, paradoxalt nog, i en tryckt bok. När idén till Futures-projektet föddes under 2023, var förväntningarna ifrån oss inblandade höga. Efter månader av engagerat arbete avrundar vi nu denna resa med antologin.

Våra elever hade redan upplevt en turbulent och unik tid i historien bestående av finanskris, epidemi och krig när också generativ AI skakade om världen under 2023. Hur blir framtidstron efter en sådan tonårsperiod, frågade vi oss?

Chattbotarna, inte minst ChatGPT:s, inträde, möttes initialt med stor skepsis inom undervisningssektorn där många lärare betraktade dem som ett hot mot äkthet och lärande. Dock började vissa lärare utforska hur denna nya teknik kunde integreras i undervisningen, som ett redskap för research, kreativitet och skrivande.

I detta projekt strävar vi efter att skapa en mer positiv syn på generativ AI och dess plats i klassrummet men framför allt hoppas vi att våra elever men också du, käre läsare, kan inspireras att visualisera men också arbeta spekulativt mot önskvärda framtider. Att även våga identifiera negativa framtidsscenarier för att aktivt förebygga dessa är förstås minst lika viktigt för våra unga medborgare.

Frida Selvander

Förstelärare i svenska, ED

Andrew Galbraith

Förstelärare i AI, ED

“In the year 2050, the world had become a place beyond what anyone could have imagined. Flying cars whizzed through the air, robots roamed the streets, and virtual reality had become the new normal. It was a world of endless possibilities, but for John, it was a world without his beloved wife Maria.”

Hur kan vi arbeta med frågor om framtiden i skolan? Hur kan vi närma oss områden som vi inte riktigt vet någonting om? Och hur kan vi arbeta med skrivande och bildskapande på ett kollaborativt och kreativt sätt 2023 för att uttrycka framtider vi drömmer om eller är rädda för?

Den här antologin innehåller åtta nyskrivna framtidsberättelserna av elever på Erik Dahlbergsprogrammets teknikelever i årskurs 1. Vi kommer att geografiskt få besöka olika platser och både befinna oss på jorden och i rymden. Vi kommer att få läsa om AI, robotar, energikris, rymdstationer och hologram - men också berättelser där mod, lojalitet och samarbete är det som kan rädda vår värld i framtiden där teknikutvecklingen gått över styr och jordens resurser är förbrukade.